

ku a uvidíte, zda soužití zvládnete a zda některé povahové rysy štěňátka i členů rodiny nebudou komplikovat chod domácnosti.

Můžete se také zapojit do programů adopce určitých plemen, například existuje mezinárodní program adopcí vysloužilých závodních chrtů. Psi běžci se tak dostávají k novým páníčkům a často i do různých zemí světa poté, co je jejich původní majitelé doslova vyždímali, využili jejich nejlepší roky a sílu, a když už nepředstavují žádný výdělek, čeká je útluk a v horším případě utracení. Lidé z mnoha zemí světa, včetně České republiky, se aktivně zapojili do programu adopce chrtů z Anglie (greyhound) i Španělska (galgo) a mnoho jich již zachránili. U nás si dokonce vytvořili vlastní komunitu, pravidelně se scházejí a mají i poradny pro začínající chovatele.

V malém městě na Rakovnicku, kde bydlí moje maminka, jedna paní dva chrtý adoptovala. Když si je přivezla, byli jak dva klepající se chlupaté uzlíčky s vystrašenými očima, které vše pozorovaly s krajní nedůvěrou. Trvalo několik měsíců, než si psi zvykli na nové prostředí a hlavně vlídné zacházení, které do té doby asi nikdy nepoznali. Dnes jsou z nich normální psi. Měli velké štěstí, že našli nový domov, sice daleko od toho původního, kde je však mají rádi a kde mohou v klidu dožít.

Můj kolega Michal přišel zajímavým způsobem k Sáře, dnes šestileté feně pointera. Pointer je lovecké plemeno s ušlechtilým charakterem a ne náhodou se o něm říká, že je králem loveckých psů. Sáru našly na přelomu června a července v roce 2005 děti v lese v Horní Hajnici a dovedly ji do útulku ve Dvoře Králové nad Labem. Později Sára zabřezla a v útulku se jí narodilo sedm štěňátek. Michal tenkrát pracoval jako šéf Vnitřní správy Zoo Dvůr Králové, kde se na podzim narodila tři tygřata ussurijská. Bohužel samice prvorodička mláďata odložila (v těchto případech

se musí kořata rychle odebrat, jinak hrozí velké nebezpečí, že je matka zabije). V takové situaci zoologické zahrady obvykle hledají kojící fenu psa, protože umělá výživa je sice dokonalejší, ale psí mateřské mléko je pro mladé šelmy přirozenější strava. A tak přišla hubená špinavá fena beze jména a trpělivě si nechala sát mléko od tří tygřích kořat. Michal vzpomíná, že když uviděl Sáru poprvé, bylo mu jí tak líto, že nebylo o čem dále přemýšlet. Ujal se jí na přelomu října a listopadu roku 2005 a dnes s úsměvem říká, že si není úplně jistý, zda se může označit za jejího pána: „Všechno jí zařídím, koupím, uklidím, odvezu, přivezu a připravím, ale jinak dělám to, co chce ona. Ani bych to neoznačil za rovnoprávný vztah.“ Mám ráda příběhy se šťastným koncem a nemusí jít o pohádky. Tohle je zrovna jeden z nich. Sára našla nový domov, kde je šťastná a spokojená a Michal v ní našel milou psí společnost.

Moje cesta k Chicovi byla klikatá. Pokud propadnete kouzlu labradorského retrívra, jste obvykle ztraceni a jiného psa chtít nebudete, přestože vás zvěrolékaři budou varovat, že se jedná o plemeno velmi zatížené dědičnými nemocemi (dysplazie loketních a kyčelních kloubů, onemocnění EIC, oční onemocnění nebo epilepsie). Přestože jsem tohle všechno slyšela a četla mnohokrát, moji lásku k labradorům to nezlomilo. Jen jsem přemýšlela, jak je možné, aby plemeno povahově tak úžasné, inteligentní a empatické, mělo taková zdravotní trápení. Je to zřejmě daň za jejich oblíbenost, překotné začátky chovu a počáteční šlechtění a křížení pouze exteriérově krásných jedinců s důrazem na lovecké vlohy a jen minimální znalostí přenosu a výskytu dědičných onemocnění. Svůj podíl určitě měla i postupná změna výstavních standardů, dnes mají přednost těžší a mohutnější psi oproti lehčím psům z loveckých a field trialových linií.